

A Fővárosi Ítéltábla Albáné dr. Feldmájer Livia ügyvéd (címe.) által képviselt felperes neve Zrt. (felperes címe.) felperesnek - az Ószi Ügyvédi Iroda (címe., ügyintéző ügyvéd: dr. Ószi Tamás) által képviselt I.rendű alperes neve Zrt. (I.rendű alperes címe.) I. rendű II.rendű alperes neve Kft. (II.rendű alperes címe.) II. rendű alperesek ellen sajtó-helyreigazítás miatt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2018. november 14. napján meghozott 27.P.23.507/2018/13. számú ítélete ellen a felperes részéről 14. sorszám alatt előterjesztett és Pf/3. sorszám alatt kiegészített fellebbezése folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alpereseknek fejenként 10.000 (tízezer) forint + áfa - 10.000 (tízezer) forint + áfa perköltséget, továbbá a Magyar Államnak külön felhívásra 48.000 (negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A fellebbezés elbírálása szempontjából releváns tényállás szerint a felperesi televíziós csatorna „...” című műsorában bemutatásra került egy olyan műsorszám, melyben két ruhátlan férfi egy törölközőt maga előtt tartva, azt dobálva, táncolt. Abban olyan jelenet is látható volt, amikor előlük a törölközőt részben elrántották, ekkor kézzel is eltakarták intim testrészüket. Emiatt számosan a Nemzeti Média és Hírközlési Hatósághoz (NMHH) fordultak.

Az I. rendű alperes által üzemeltetett ... televíziós csatorna 2018. szeptember hó 4. napján 20 órakor kezdődő Híradójában riportot sugárzott a felperes által üzemeltetett ... televíziós csatorna „...” című műsoráról, „Botrányos műsort vetített az ...” címmel, mely riport később az ... televíziós csatorna honlapján is elérhetővé vált, melynek kiadója a II. rendű alperes.

A riport szerint „meztelenül, intim testrészüket alig takaró férfiak” szerepeltek a felperesi műsorban. A nevezett műsorszámból bejátszottak egy részletet és azt közölték, hogy „[a] felvételen látható műsor az ... saját ötlete alapján készült. A ... nevű produkció vasárnap este főműsoridőben debütált a csatornán, a tervek szerint hetente jelentkezik majd új epizóddal. Az általunk közölt részletet több helyen is meg kell állítanunk, a felvételen ugyanis a szereplők elől többször is elrántatják az őket takaró törölközőt.” A riportban megszólalók, elsősorban a kiskorúak védelmére hivatkozva sérelmezték, hogy főműsoridőben, 12-es besorolás mellett mutatták be a műsort.

A felperes álláspontja szerint a riportban elhangzottak azt a hamis látszatot keltik, hogy a produkció

során teljesen meztelenül látszottak a szereplők, ami nem felel meg a valóságnak, ezért az alperesekhez 2018. október hó 4. napján eljuttatott kérelmében helyreigazítás közzétételét kérte. A kérelemben foglaltaknak az alperesek nem tettek eleget, ezért a felperes a bírósághoz 2018. október 25-én benyújtott keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alpereseket a helyreigazítás közzétételére. E szerint „Az ... 2018. szeptember 04. napján 20 órakor sugárzott műsorszámában az produkciójáról szóló „A közerkölccsel szembemenő botrányos műsort vetített az ... ” címmel közzétett összeállításban, továbbá a <https://...> linken található összeállításban azt a hamis látszatot keltették, hogy a produkcióban teljesen meztelenül látszódtak a szereplők. Ezzel szemben a valóság az, hogy az ... produkciójában egyetlen képkockán sem látszanak meztelenül a szereplők.”

Az alperesek a kereset elutasítását, és a felperesnek a per költségeiben való marasztalását kérték. Álláspontjuk szerint a sérelmezett sajtóközlések valós tényállításnak minősülnek, mellyel szemben nincs helye sajtó-helyreigazításnak.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította és kötelezte arra, hogy 15 napon belül fizessen meg a II. rendű alperesnek 38.100 forint perköltséget.

Ismertette Magyarország Alaptörvényének IX. cikkét. A sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló 2010. évi CIV. törvény (Smtv.) 1. § 2. és 4. pontja alapján megállapította, hogy az alperesek a lineáris médiaszolgáltatásnak minősülő ... televíziós csatorna, és a csatorna lekérhető médiaszolgáltatásnak minősülő honlapjának médiaszolgáltatói, ezért az ezen platformokon megjelenített műsorszámok helyreigazítása érdekében velük szemben érvényesíthető sajtó-helyreigazítás iránti igény.

A polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 495. § (1) bekezdése és a 496. § (1) és (3) bekezdései alapján megállapította, hogy a felperes a helyreigazítási kérelmét és a keresetlevelet is a törvényi előírások szerinti határidőben, szabályszerűen terjesztette elő.

A Legfelsőbb Bíróságnak a sajtó-helyreigazítási perekre irányadó PK 12. számú állásfoglalásában foglaltak és eseti döntések alapján arra a megállapításra jutott, hogy a sérelmezett közlés valós tényállításnak és a tényállításra vonatkozó véleménynyilvánításnak minősül, mellyel összefüggésben nincs helye sajtó-helyreigazításnak. A felek által egyezően előadott tény az, hogy az alperesi híradások tárgyát képező felperesi műsorban intim testrészeiket épphogy takaró férfiak szerepeltek.

A felperesi állítás szerint a műsorban folyamatosan takarva voltak a szereplők intim testrészei, egyetlen képkockán sem szerepelnek teljesen meztelenül, míg az alperesi állítás szerint időnként az intim testrészeket takaró törülközőt is elrántották, amikor is teljesen meztelenül mutatták a szereplőket.

Az elsőfokú bíróság a „meztelen” szó köznyelvi értelmezése alapján arra az egyértelmű következtetésre jutott, hogy a ruhátlan, csak az intim testrészeket eltakaró megjelenés esetében is helytálló annak állítása, hogy a személy meztelen, következésképpen a sérelmezett alperesi állítás helyreigazításának nincs helye.

Maga az alperes is előadta, hogy a „meztelen” jelzőt olyan értelemben használta a felperesi műsor szereplőire, hogy csak intim testrészeik kerültek takarásra. A Wikipedia nyilvánosan elérhető értelmező szótár szerint meztelen az a „csupasz testű személy, akinek testét egyáltalában nem, vagy csak alig fedi ruha.”

Megjegyezte az elsőfokú bíróság, hogy a köznyelv ismeri a „meztelenség” állításához képest többlettartalmat hordozó, a teljes meztelenséget jelentő kifejezést is, erre az „anyaszült meztelen”

szókapcsolat használatos.

Hangsúlyozta, hogy a felperesi igény megalapozatlansága megállapításához semmilyen további körülmény figyelembe vétele nem szükséges és rámutatott arra, hogy az egyértelműen a bulvár kategóriájába tartozó felperesi műsor esetében általánosságban kimondható, hogy az ilyen típusú műsorok médiaszolgáltatói az átlagosat jóval meghaladó mértékben kötelesek túrni a tevékenységükre vonatkozó állításokat, véleménynyilvánításokat. Az ilyen típusú műsoroknak ugyanis jellemzője a szereplők szokatlan módon, adott esetben ruhátlan, vagy csak csekély ruházatban való megjelenítése, azaz olyan élethelyzetek láttatása, amelyek súrolják a közízlés által még elfogadhatónak ítélt határokat. A műsor ilyen természete miatt a média ezen szegmensében működőknek számolniuk kell a műsorokra vonatkozó kritikus véleményekkel, melyeknek az átlagosat meghaladó mértékű túrésére kötelesek.

A felperes maga is médiaszolgáltató, az egyik legismertebb televíziós csatorna működtetője, ezért helyzeténél fogva egyrészt joggal várhatja el, hogy műsoraiban szabadon nyilatkozhasson meg, másrészt azonban magas szinten köteles túrni a műsoraira vonatkozó állításokat, beleértve azok stílusát, szóhasználatát is.

A fentiekén túlmenően megállapítható továbbá, hogy a médiaszolgáltatók az átlagosat jóval meghaladó mértékben kötelesek túrni egy másik sajtótermék műsorukra vonatkozó állítását azért is, mert a sajtó-helyreigazítás jogintézménye főszabályként nem a sajtótermékek médiaszolgáltatói közötti vita rendezésére hivatott, így ezen igény csak különösen indokolt esetben lehet megalapozott.

A perköltség viseléséről a felperes pervesztessége folytán a Pp. 81. § (1) és (3) bekezdése alapján határozott.

Az elsőfokú ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést. A másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét a Pp. 369. § (3) bekezdés a) c) és d) pontjaiban megjelölve az elsőfokú bíróság ítéletének akként történő megváltoztatását kérte, hogy a másodfokú bíróság a keresetlevélben foglaltak szerint marasztalja az alpereseket. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság okszerűtlenül állapította meg a tényállást, abból téves jogi következtetést vont le, ami alapján az ítélet az Smtv. 12. §-ba ütközik. Nem megalapozott az intim testrészeiket takaró emberekről annak állítása, hogy meztelenek. A felperesi műsor egyetlen képkockáján sem lehetett olyan személyeket látni, akik magukat ruha és mindenféle takarás nélkül teljes egészében láttatni engedték volna.

Kiemelték, hogy keresetében nem az alperesek véleménynyilvánítási szabadságát kérdőjelezte meg, továbbá lényegtelen, hogy az alperesi műsor a bulvár kategóriába sorolható.

Minden alapot nélkülöz az elsőfokú ítélet azon megállapítása, hogy a sajtótermékek médiaszolgáltatói csak különösen indokolt esetben jogosult helyreigazítást kérni.

Mind az első, mind a másodfokú eljárással összefüggésben 120.000-120.000 forint perköltség megfizetésére tartott igényt.

Az alperesek fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérték.

A PK 12. számú állásfoglalás rendelkezéseire hivatkozva hangsúlyozták, hogy tényszerűen állították azt, hogy a felperesi műsorszámban „meztelenül, intim testrészüket alig takaró férfiak” szerepeltek. A felvétel elején és végén intim testrészüket csak kézzel takarva voltak láthatók a szereplők. Elsődlegesen annak tulajdonítottak jelentőséget, hogy a meztelen kifejezés elsősorban a ruhátlanságot jelentő szó, ezért az elsőfokú bíróság helyesen értelmezte a felperes által kifogásolt közlést.

Észrevételezték, hogy a felperes költségjegyzéket nem terjesztett elő, ezért perköltségigénye nem

lehet alapos.

A másodfokú eljárásban fejenként 20.000 forint+áfa perköltség megtérítésére tartottak igényt, csatolva a költségjegyzéket.

A fellebbezés alaptalan.

A felperes által megjelölt felülvizsgálati jogkörben [Pp. 369. § (3) bekezdés a), c), d) pont] eljárva a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét abból a szempontból vizsgálta, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítás eredményét okszerűen állapította-e meg, a megállapított tényekből megfelelő jogi következtetést vont-e le, a megállapított tényeket helytállóan minősítette-e, illetve szükséges-e felülmérlegelni az elsőfokú bíróságnak az anyagi jogszabályok szerinti mérlegelési jogkörben hozott döntését.

A másodfokú bíróság minderre okot nem látott, az elsőfokú bíróság döntésével egyetértett.

A fellebbezésben foglaltakra tekintettel elsősorban azt hangsúlyozza, hogy helyreigazításnak az Smtv. 12. § (1) bekezdése alapján akkor van helye, ha a sajtószerv valótlan tényt állít, vagy valós tényt hamis színben tüntet fel. A PK 12. számú állásfoglalás alapján a sérelmezett közléseket a teljes szöveggörnyezet kontextusában kell értelmezni, azonban nincs helyreigazításnak helye akkor, ha a helyreigazítást kérő személyének megítélése szempontjából közömbös részleteket, pontatlanságokat, lényegtelen tévedéseket sérelmez az érintett.

A perbeli esetben az alperesi műsor arról számolt be, hogy a felperesi műsorszám többekben megbotráncozást keltett, érdekvédelmi szervezetek az NMHH-hoz fordultak a kiskorúak védelme érdekében. Az ezt generáló műsorszámból részletet is bemutattak. Ezen ruhát nem viselő emberek voltak láthatók. Ezt a tényt a felperes sem vitatta, sérelmesnek azt tartotta, hogy az alperes azon közlése, hogy ezen emberek előtt többször is elrángatták az őket takaró törülközőket (emiat meg is szakította az I. rendű alperes a műsorszám bemutatását) a valóságot olyan hamis színben tüntette fel, mintha ezen személyek intim testrészei is láthatóvá váltak volna a műsorban. A per során az alperesek arra vonatkozó állítást nem tettek, hogy a szereplők intim részei takarás nélkül láthatóak voltak, e körben bizonyítási indítványt sem terjesztettek elő.

A másodfokú bíróság megítélése szerint ugyanakkor erre az eredményes védekezés érdekében nem is volt szükség. A felperesi műsorszám ugyanis kifejezetten azt kívánta bemutatni, hogy meztelen emberek szerepelnek a műsorában, akik bizonyos tevékenységet úgy végeznek, hogy azt kockáztatják intim testrészeik is láthatóvá válnak. Ilyen körülmények között önmagában az a körülmény, hogy az intim testrészek ténylegesen nem látszottak, azokat valamilyen módon takarták, az alperesi közleményt nem teszi valótlanná, és hamis színben sem tünteti fel a látottakat.

Azt ugyanis a felperes sem vitatta, hogy a szereplők nem viseltek ruhát, azt sem, hogy elrántották előlük a törülközőt. Ebben az esetben pedig nem állapítható meg, hogy az alperes valamely tényeket önkényesen, a valóságot elferdítve csoportosított közlendője érdekében, és az sem, hogy valamely releváns tényt elhallgatott volna. Mindössze azt közvetítette, hogy a felperesi műsor milyen okból váltotta ki a nézők felháborodását.

A per eldöntése szempontjából ugyanis nem annak volt döntő jelentősége, hogy a szereplők intim testrészei láthatók voltak-e, a test milyen fokú fedetlensége esetén lehet meztelenségről beszélni, hanem annak, hogy a szereplők ruhátlan megjelenése - függetlenül az intim testrészek láthatóságától - tekinthető-e olyan meztelenségnek, amelyre az alperesi műsor utalt, alkalmas volt-e az indulatok

kiváltására. Mivel erre egyértelműen igenlő válasz adható mindössze az a következtetés vonható le, az alperes a műsorszám megszakításával azt a véleményét fejezte ki, hogy megítélése szerint az azt követő jelenetek egy 12-es besorolású, főműsoridőben látható műsorszámban nem bemutathatók.

Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság jogszabálysértés nélkül döntött úgy, hogy a felperes helyreigazítás iránti keresete az Smtv. 12. § (1) bekezdése alapján alaptalan, ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság végzését a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A felperest az alperesek részére a Pp. 364. § alapján alkalmazandó Pp. 81. § és 3. § alapján kötelezte a másodfokú perköltség megfizetésére. Az alperesek által igényelt munkadíjat a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésének a) pontja, (5) és (6) bekezdése valamint 4/A. § (1) bekezdése alapján állapította meg. A két alperes fellebbezési ellenkérelme azonos volt, az arra fordított ügyvédi munka, figyelemmel az ügy megítélésének egyszerű jellegére nem indokolt összesen 40.000 forint munkadíjat.

A le nem rótt illeték megfizetésére a felperes a Pp. 102. § (1) bekezdése alapján köteles.

Budapest, 2019. február 27.

dr. Kisbán Tamás s.k.
a tanács elnöke

dr. Kovaliczky Ágota s.k.
előadó bíró

dr. Istenes Attila s.k.
bíró